

[J. K. Hansen]

re her i Folketinget, der gennem en årrække har deltaget i Nordisk Råds arbejde.

Det er måske ikke altid kommet lige tydeligt frem i Folketinget, for det er desværre ikke så ofte, at vi diskuterer nordiske anliggender her i Tinget, og derfor er det med tilfredshed, at vi nu kan hilse redegørelsen fra statsministeren velkommen. Også dens afsnit om den såkaldte Bornholmserklæring fra de nordiske statsministre hilser vi velkomment. Jeg synes, der er mange gode ting både i erklæringen og i statsministerens redegørelse.

Mit eget engagement i Nordisk Råd har ligget på det kulturelle område – det er et område, der har mere end en tredjedel af det samlede nordiske budget til sin rådighed – og derfor er det også naturligt, at det er på det område, jeg tager del i debatten i dag.

Jeg har med interesse hæftet mig ved det kulturelle afsnit i statsministerens redegørelse. Der står i redegørelsen:

»I en tid, hvor de nordiske lande skal deltage stærkere i europæisk samarbejde, øges behovet for at værne om og videreudvikle den nordiske kulturelle identitet og fællesskabet i Norden. Der arbejdes derfor med en opprioritering af kultursamarbejdet i Norden, uddannelse og forskning, folkeoplysning, børne- og ungdomskultur, udvikling af sprogfællesskabet samt film- og mediasamarbejde. Dette bliver en vigtig opgave for de nordiske kulturministre, hvor det er ønskeligt med en tæt dialog med Nordisk Råd for at sikre bred nordisk forankring for denne nysatsning.«

Det er fint, synes jeg, det, der står her.

Dernæst vil jeg da også gerne beskæftige mig lidt med Bornholmserklæringen. I den foreslås det, at kulturpolitik skal have en meget høj prioritet i det kommende nordiske arbejde. Godt, kan man så sige. Under kulturafsnittet foreslås der opbygget en nordisk kulturfond på 1 mia. dkr. i år 2000; også det er fint.

Men nu kommer der så lidt malurt, for det foreslås samtidig, at de to tredjedele af fondens grundkapital skal tages fra de midler, der nu tildeles kultursektoren, og samtidig siger man, at man kritisk vil gennemgå en række af de institutioner, der findes i Nordisk Råds regi. Man nævner oven i købet 800; jeg har nu ikke kunnet finde så mange, men lad det være. Jeg må spørge statsministeren, hvor statsministeren tror de mange penge til kulturfonden

kan hentes fra. Er det f.eks. fra de komiteer, der blev nedsat som følge af kulturhandlingsplanen fra 1988? Eller er det Nordisk Råds priser, musikprisen eller litteraturprisen, der skal holde for? Eller er det Nordens huse i Reykjavik, Tórshavn og de andre selvstyrende områder, hvis budgetter skal beskæres? Er det det populære Nordplusprogram, der skal beskæres, eller er det det nordiske skolesamarbejde, nordisk idrætssamarbejde, sprogsamarbejdet, man vil pege på for at finde penge til kulturfonden?

Nu har jeg nævnt de dyre områder; der er ikke ret mange penge at hente andre steder. Hvis ikke det er dér, man vil hente pengene – og det kan jeg næppe tro – så må der altså nye penge til. Jeg må sige, at hvis det lykkes at nå måltallet på 1 mia. kr., så er det kun godt. Det er kun godt, hvis man kan komme dertil.

Vi hilser med tilfredshed en sådan kulturfond på 1 mia. kr., som skal være en integreret del af det nordiske kultursamarbejde og udgøre det, vi kalder det kulturpolitiske instrument for både Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd. Vi har jo en kulturfond i øjeblikket, som har en selvstændig stilling uden for Nordisk Råd, men en kulturfond, som bygger på en kraftig finansiel satsning, kan ikke stå uden for det nordiske kultursamarbejdes politiske instrument. Hvis vi altså når frem til, at der kommer nye midler til det, ja, så hilser vi dette instrument med allerstørste tilfredshed.

Søren Hansen (S):

Fornyelse og ændringer kan være af det gode, de kan såmænd i nogle situationer oven i købet være nødvendige, og det kan også godt være, at det er tilfældet i det nordiske samarbejde i Nordisk Råd.

Måske er det også positivt, at statsministrene vil påtage sig et større ansvar. Jeg siger måske, for man kan jo ikke helt udelukke, at den ændring, man på dette punkt forestiller sig, vil dreje udviklingen i retning af øget embedsmandsindflydelse, øget bureaukrati, og dermed går i en retning, som i hvert fald nogle i det nordiske samarbejde ikke vil bifalde. Men det kunne jo også være, at det betød en øget vitalitet og en opprioritering af det nordiske samarbejde, og i så fald er det positivt.

Selv om man vurderer det med de positive briller på, er effekten af ændringer af denne